

NEW
ADULT

Sufletele noastre ZBUCIUMATE

SELECȚIA TITLURILOR NEW ADULT:
Laura Vladu

*Sufletele
noastre*
ZBUCIUMATE

MORGANE
MONCOMBLE

Traducere din limba franceză de
Alunița Voiculescu

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Director editorial:
Virginia Lupulescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design copertă: © Miriam Schwardt

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Oana Aanei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MONCOMBLE, MORGANE

Sufletele noastre zbuciumate / Morgane Moncomble ; trad. din lb. franceză de
Alunița Voiculescu. - București : Pandora M, 2025
ISBN 978-606-978-814-1

I. Voiculescu, Alunița (trad.)

821.133.1

Titlu original: *NOS ÂMES TOURMENTÉES*

Autor: Morgane Moncomble

Copyright © Morgane Moncomble, Hugo Publishing 2019

This edition is published by arrangement with Hugo Publishing in conjunction with its duly appointed agent Books And More, Paris, France. All rights reserved.

Această carte este o ficțiune. Orice referință la evenimente istorice, personaje sau locuri reale va fi folosită într-un mod fictiv. Celelalte nume, personaje, locuri sau evenimente sunt rodul imaginației autoarei și orice asemănare cu personaje în viață sau care au trăit cândva este cu totul întâmplătoare.

Toate drepturile rezervate, inclusiv cel de reproducere a acestei cărți sau a vreunui citat din ea, sub orice formă.

Copyright © Pandora M, 2025
pentru prezenta ediție

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN 978-606-978-814-1

*Tuturor curajoșilor care trăiesc dincolo
de durerea de a exista*

„She got a bad reputation
She takes the long way home
And all of my friends seen her naked
Or so the story goes
Mistakes we all make them
But they won't let it go, no
Cause she's got a bad reputation
But I know what they don't.“

Shawn Mendes, *Bad Reputation*

Nota autoarei. Avertisment

Această carte este diferită de tot ce am putut scrie până în prezent.

Psihologic vorbind, a fost foarte greu. Mi s-a întâmplat să mă întreb de mai multe ori: „De ce n-am scris oare un alt roman plin de ciocolată și curcubeie?” Răspunsul este foarte simplu: pentru că viața înseamnă și asta. Negura, ne-frumosul, tristețea. Și chiar dacă preferăm, în general, să întoarcem privirea de la acest gen de lucruri, asta nu înseamnă că ele vor dispărea.

Eu, una, doresc să vorbesc despre ele.

Nu doar pentru a le oferi un trecut chinuit persoanelor mele, ci și ca o invitație la dezbateri. Ca un îndemn la o reală reflecție în urma lecturii. Pentru că și la asta ne folosesc cărțile, nu-i așa?

Sufletele noastre zbuciumate vorbește despre subiecte dificile, care le-ar putea provoca reacții neplăcute unor persoane care au trecut prin acest gen de experiențe — dar și celor care nu au trecut. Îmi pare rău, dar prefer să vă dau spoilere acum decât să aveți surprize urâte: vorbim

aici de viol, de *cyber-bullying* și *slut-shaming*, de depresie, de suicid. Toate sunt legate între ele, într-un fel sau altul.

Dar vă promit că vor fi și lucruri pozitive în această carte. Da, da, vă jur! Avem și dragoste, și prietenie, și câini drăgălași, și gofre cu frișcă, și, de asemenea, mult umor.

Sper deci că o veți primi frumos pe Azalée în viețile voastre și că o veți iubi așa cum o iubesc și eu — are mare nevoie.

Linia verde pentru prevenirea suicidului:
sună sau trimite mesaj la 112 sau 0800 801 200
ori scrie pe adresa sos@antisuicid.ro

Linia telefonică pentru consiliere în caz de violență
domestică, violență sexuală, discriminare de gen sau dis-
criminare multiplă:
0800 500 333

Prolog

AZALÉE

Cu șase ani în urmă

E ora cinci dimineața.
Peste două ore trebuie să mă trezesc ca să mă duc la liceu, dar mă simt extenuată, atât moral, cât și fizic. Am nevoie de somn, de o pauză, de un minut măcar.

Totuși iată că sunt aici. La duș. Pe întuneric — pentru că nu vreau să o trezesc pe mama —, mă spăl energic. Frec, frec și iar frec, mai tare, și mai tare, de parcă aș încerca să scap de un virus invizibil. De douăzeci de minute îmi frec corpul ca să mi-l curăț, dar nu se întâmplă nimic.

Plâng, dar mă prefac că nu-mi dau seama de asta. În calea lor, picăturile de apă îmi culeg lacrimile, una câte una, scurgându-mi-se la picioare. Continui să-mi frec cu putere pielea, până mi se înroșește. E dureros, dar continui.

Nu am de ales.

— Du-te, du-te, du-te...

Repet cercul ăsta până când pielea îmi sângerează pe mănua de baie, iar săpunul îmi agită iritațiile ca atunci când pui sare pe o rană.

Apoi ies de la duș și mă șterg, ordonându-mi în gând să nu mai plâng. *Fii tare, Azalée!*

Știu că nu voi mai fi niciodată curată... și totuși, în fiecare seară, încerc.

Partea I

ÎNTOARCEREA LA ORIGINI

AZALÉE

Iunie 2018

Bine ați venit pe *Dear Patriarchy!*
Știați că isteria este o nevroză de care suferă mai mult femeile decât bărbații? Cuvântul provine din latinescul *hystericus*, care înseamnă „legat de uter”, și se referă la excese emoționale incontrolabile.

Drăguț.

Mie mi-ar plăcea să știu dacă a stat cineva două minute să se întrebe: „Și totuși, după tot ce le obligăm să suporte, nu-i de mirare că le sare țandăra, nu?” Suntem de-atâta vreme ascultătoare și tăcute, de frică și din devotament, încât e de ajuns să reacționăm normal dar să fim considerate isterice.

Când avem o schimbare mai neobișnuită de dispoziție, prima întrebare care ni se pune este: „Ești la ciclu?”

Nu, nu sunt la ciclu, idiotule! Sunt doar furioasă.

Și, la naiba, chiar cred că am tot dreptul să fiu.

Avionul meu decolează peste o oră și jumătate. Mai am: 1) de făcut bagajul, 2) de luat o aspirină, 3) de traversat New Yorkul pentru a ajunge la timp la aeroport. Iar eu încă sunt în pat, îmbrăcată complet, blestemând nenorocita de seară trecută.

În apărarea mea, trebuie să precizez că Tori — șefa și prietena mea — a fost cea care a insistat să bem un pahar în ajunul plecării.

Până la urmă, am băut câte cinci. Dacă ne gândim că $5 + 5 = 10$ și că zerourile nu folosesc la nimic, putem spune că ne-am limitat la un pahar de căciulă. E în regulă.

Îmi arunc câteva lucrurișoare într-o valiză, apoi mă urc într-un taxi și aștept în tăcere să mă mai trezesc din beție, pe bancheta din spate, cu ochelarii de soare pe nas. Telefonul începe să-mi vibreze în poală: am primit un mesaj.

Tori: Liniștește-mă, te-ai trezit la timp????

Ridic ochii spre cer și-o liniștesc.

Eu: Sunt deja în drum spre tărâmul lui Nicholas Sparks, *baby!*

Tori: Uf! Profită de vacanță, nu dau aprobare prea des!

Aproape că mă strâmb când citesc „vacanță”. Știm prea bine amândouă că nu e vorba de nimic distractiv, dar ne place să ne prefacem că este.

E mai ușor așa.

Tori și cu mine ne cunoaștem doar de un an, de când eu am sosit la New York. Ea lucra într-o ceainărie nouă, aproape de mizerabilul meu apartament. La prima noastră interacțiune, i-am reproșat că brișele pe care le servea erau „necomestibile și prea roz“. Călcată pe bătăturei, m-a întrebat care era problema cu rozul, după care m-a provocat să fac eu unele mai bune. Și pentru că ador să am dreptate, am făcut.

Când Tori a gustat brișele mele cu ciocolată albă și violete, s-a uitat la mine gânditoare și m-a întrebat:

— Îți cauți de lucru?

Am ridicat din umeri. Tocmai mă mutasem din Tennessee, nu aveam decât un rucsac enorm, cu toate lucrurile mele personale, și câteva sute de dolari în buzunar.

Da, să zicem că aveam nevoie de o slujbă.

— Începi mâine-dimineață, la 7. Și poate renunți la mu-
tra asta de ocnașă, zici că de-abia aștepți să iei la pumni
pe toată lumea.

Și uite-așa a început noua mea viață la New York. A fost primul oraș unde am rămas mai mult timp, după ce plecasem din Charleston, cu patru ani în urmă, când devenisem, în sfârșit, majoră. Sunt o nomadă autentică, incapabilă să mă așez undeva, probabil pentru că nu mă pricep cu adevărat decât să fug.

— Păstrați restul, spun eu și cobor din taxi.

Îmi iau valiza și o trag după mine în aeroport, într-o stare zen. Am ajuns la fix. Probabil că am o față de speriat, dar nu-i grav. De dimineață, mi-am schimbat veșnicul

șorț cu o pereche de jeanși *boyfriend*, mi-am pus o pereche de ghete Timberland, un maiou lung, alb, și geaca *bomber* neagră, atemporală.

Tori se plânge mereu de mine, zice că am „*look* de bărbat” — cât pe ce să facă infarct când am luat-o cu mine la unul dintre cursurile mele de kickboxing. Personal, mi se rupe. Până acum, bărbații n-au părut să se plângă de asta. Și, la urma urmei, ce înseamnă să ai „*look* de bărbat”?

În timp ce-mi scot lucrurile de pe mine ca să le pun pe banda rulantă, îmi vibrează din nou telefonul. De data asta, îmi apare pe ecran o fotografie oribilă cu Grinch. Bombăn ceva, apoi îmi dau seama că și bărbatul din fața mea a văzut-o. Mă privește, cu aerul că nu pricepe de ce mă apelează Grinch.

Ridic din umeri și răspund:

— Alo!

— Cucu, sunt eu, tanti. Ce mai faci, puișor?

Dau din cap în timp ce mă îmbrac la loc. Evident că e tanti. I-am văzut poza.

— Bună, mătușică. Sunt bine, dar tu?

Acum o să mă întrebe dacă am reușit să ajung în nenorocitul ăla de avion, sunt sigură. Mă abțin să-i trimit un selfie cu pilotul, ca să mă lase-n pace.

— Oh, merge, încet-încet, deh, viața, ce să-i faci? Unchiul tău s-a dus la pescuit cu George... nu George de la biserică, știi tu, ci George de la...

— Da, mătușică, mă bucur, i-o tai eu grăbind pasul. Dar nu prea am timp acum.

— Ești în avion?

Bingo!

— Sunt în avion. Și chiar acum mi se cere să închid de urgență telefonul. Le e teamă să nu se prăbușească avionul dacă-l țin deschis, e posibil ca reactoarele să...

— Vai de mine, da, au dreptate! intră ea în panică, ceea ce mă face să zâmbesc fără să vreau. Fă ce ți se spune! Închide, pușor, închide imediat! Vorbim mai târziu!

Mă conformez, îi urez o zi bună și oftez adânc. Mi-e tare dragă mătușa asta a mea, dar de la distanță. Aș zice chiar de la mare distanță. De la *foarte mare* distanță.

Când eram mică, îi spuneam Grinch pentru că era foarte zgârcită de Crăciun. O fi ea singura familie care mi-a mai rămas, dar nu mă duc niciodată pe la ea, pentru simplul motiv că singurul ei subiect de conversație este despre „vremurile bune de altădată“. Nu suport asta.

O vedeam rareori când eram mică, și-atunci de ce se încapățânează atât să mă sune de o lună încoace?

Ah, da, e adevărat. Pentru că mama mea a murit.

Accident de mașină, se pare.

Nu am plâns când am aflat vestea, nici după aceea — s-a întâmplat acum șase luni. În schimb, mi-am petrecut ziua următoare la cumpărături. Tori mi-a spus că din cauza șocului. Ca să fiu sinceră până la capăt, nici la înmormântare nu m-am dus. Nu am avut puterea.

Așa că am fost foarte surprinsă când am aflat că maică-mea mi-a lăsat moștenire tot ce avea — inclusiv casa noastră de pe malul mării, din Carolina de Sud. Nu am avut absolut niciun contact cu ea în ultimii patru ani și iată că-mi lasă moștenire casa coșmarurilor mele.

Ce simț al umorului!

Acesta este motivul pentru care mă întorc la Charleston vara asta — acolo unde s-au întâmplat atâtea lucruri!

Acolo unde îmi jurasem că nu o să mai pun piciorul niciodată.

∞

— Uitați cheile! V-am lăsat și o dublură în dosarul-mapă pe care vi l-am dat. Aveți nevoie să vă fac un tur sau...

Cu valiza în mână, îl întrerup pe tip:

— Nu-i nevoie, cunosc locul. Mulțumesc!

— În regulă, zâmbeste el, în timp ce-i remarc pielea arsă de soarele Sudului. Bine ați venit la Charleston! Aveți o casă pe cinste.

Casa mea. Uau, va trebui să mă obișnuiesc cu asta.

Nu-i răspund, zâmbesc forțat privind-l cum pleacă. Intenționasem să mă pregătesc sufletește în timpul zborului, dar nici tot timpul din lume nu mi-ar ajunge. Mă uit la casa în care am crescut și mă simt inundată de un val de greață incontrolabil.

Casa a fost construită la marginea orașului Folly Beach, aproape lipită de o casă asemănătoare, doar un pic mai mică. Are două etaje și o scară mare, din lemn alb, care duce la ușa de la intrare. Urc treptele alungând amintirile urâte care mă asaltează.

Poți s-o faci, Azalée. Două luni, atât îți trebuie ca să vinzi șandramaua asta nenorocită.